

Джек Лондон

Презрението на жените

I

Веднъж Фреда и госпожа Епингуел се сблъскаха. Трябва да знаете, че Фреда беше гъркиня и танцьорка. Поне се представяше за гъркиня, но мнозина се съмняваха в това, понеже от класическите ѝ черти лъхаше прекалено много твърдост, а сатанинският пламък, който се разгаряше в очите, правеше в редки моменти произхода ѝ още по-съмнителен. Неколцина мъже са били удостоени да видят този пламък и макар че оттогава може да са минали дълги години, те все още не са го забравили, нито изобщо някога ще го забравят. Тя никога не говореше за себе си, та по-добре ще е да се съгласим, че когато не беше възбудена или обладана от лоши чувства, положително приличаше на гъркиня. Кожите, с които се обличаше, бяха най-великолепните в целия край от Чилкут до Сейнт Майкъл и името ѝ често беше на устата на мъжете. Но госпожа Епингуел беше жена на капитан; тя също беше звезда от първа величина и орбитата ѝ набелязваше кръга на най-отбраното общество в Доусън – кръга, който непосветените наричаха „официалната клика“. Ситка Чарли беше пътувал с нея по пъртината веднъж, когато върлуваше глад и човешкият живот струваше по-малко от чаша брашно, и я поставяше над всички други жени. Ситка Чарли беше индианец и неговите мерила бяха примитивни, но думата му се приемаше безпрекословно, а преценките му се смятаха за безпогрешни във всички станове надолу от Полярния кръг.

Тези две жени бяха машини за покоряване и подчиняване на мъже – всяка по свой начин, а начините им бяха различни. Госпожа Епингуел царуваше в своя дом и в казармата, където служеха сума по-млади синчета на видни семейства, да не говорим за началствата в полицията, представителите на администрацията и съдопроизводството. Фреда царуваше в града, но мъжете, над които царуваше, бяха същите, които служеха в казармата или бяха гощавани с чай и консерви от госпожа Епингуел в хижата и от грубо одялани трупи на планинския склон. Едната знаеше за съществуването на другата, но живееше тъй, сякаш едната беше на Северния полюс, а другата на Южния, и макар че вероятно чуваха случайно по нещичко една за друга и изпитваха любопитство, никой не ги беше чул да задават въпроси. И нямаше да се стигне до никакви главоболия, ако по първия лед с великолепен впряг кучета и обкръжена от световна слава, не беше дошла една свободна жена, позирала

преди на художници като модел. Лорен Лиснаи – превзета унгарка със звучно име – ускори избухването на конфликта и заради нея госпожа Епингуел слезе от планинския си склон и нахълта във владенията на Фреда, а Фреда от своя страна се изкачи от града по нагорницето и вся смущение и объркване на бала на губернатора.

Всичко това може да е прастара история, що се отнася до Клондайк, но малцина са онези дори и в Доусън, които знаят истината по въпроса, нито пък някой друг освен тези малцина е способен да оцени жената на капитана или гъркинята танцьорка. А за това, че сега на всички се дава възможност да ги узнаят, заслугата се пада на Ситка Чарли. Неговите уста отрониха главните факти от повествованието, изложени в настоящото. Трудно е да се допусне, че самата Фреда би се доверила на някакъв си там драскач, нито пък че госпожа Епингуел би споменала по-подробно за случилото се. Може и да са разправяли, но то е малко вероятно.

II

Флойд Вандерлип беше силен мъж – това му личеше. Тежък труд и груба храна не го плашеха, за което свидетелствуваха разказите за първите му години по тия места. В опасност се проявяваше като лъв, а когато обуздавал петстотин изгладнели мъже, както му се наложило веднъж, казваха, че надали някой друг е гледал по-хладнокръвно бляскащия на слънцето мерник на пушката. Имаше само една слабост, но дори и тя, породена от силата му, беше силна. Чертите на характера му бяха силни, но им липсваше съгласуваност. И стана тъй, че макар и да се отличаваеше с подчертана влюбчивост, тя бе оставала заспала и не се бе обаждала през годините, когато се беше хранил с еленско месо и съомга и се беше стремил към приказни златни находища през сковани от студ била. Обаче когато най-сетне заби ъгловия стълб и централните колове на един от най-богатите участъци на Клондайк, тази влюбчивост започна да се съживява; а когато зае мястото си в обществото като признат крал на Бонанза, тя се събуди и го завладя. Изведнъж той си спомни за едно момиче в Щатите и доста настойчиво взе да го преследва мисълта, че момичето може би все още го чака и че една съпруга е много приятна придобивка за човек, който живее няколко градуса на север от петдесет и третия паралел. Тогава той написа подходящо писъмце, приложи към него кредитно писмо за достатъчно щедра сума, която да покрие всички разности, включващи чеиз и придружителка, и го адресира до някоя си Флоси. Флоси ли? Останалото човек можеше да си го представи сам. Така или иначе след това той построи уютна хижа на периметъра си, купи още една в Доусън и съобщи новината на приятелите си.

И точно тогава се прояви липсата на съгласуваност. Чакането му дотегна и дълго потисканата влюбчивост не можеше да търпи повече отлагане. Флоси, идваше, но Лорен Лиснаи беше вече дошла. И не само че Лорен Лиснаи беше дошла, но световната ѝ слава бе вече малко поизбледняла и тя не беше вече толкова млада, колкото е била, когато е погизрала в ателиетата на прочути художнички, а кардинали и князе бяха оставяли визитните си картички в нейната приемна. Пък и финансите ѝ бяха поразклатени. Вкусила навремето си всичките излишества, сега тя нямаше нищо против да се опита да си създаде връзка с един крал на Бонанза, чието състояние бе тъй голямо, че той не можеше да го вмести в шестзначно число. Като видял и патил войник, който след дълги

години служба търси спокоен кът да си отдъхне, тя беше дошла на Север, за да се омъжи. Така един ден очите ѝ стрелнаха очите на Флойд Вандерлип, когато той купуваше покривки и салфетки за Флоси в големия магазин, и всичко се нареди в същия миг.

Когато един мъж е свободен, могат да му се простят много неща, срещу които обществото тутакси ще започне да протестира, ако той се обремени

необмислено с брачни окови. Тъй стана и с Флойд Вандерлип. Флоси идваше, но сред хората се надигна полугласно мърморене, когато Лорен Лиснаи мина по главната улица с шейна, теглена от неговите кучета вълча порода. Тя придружаваше репортерката на „Звездата на град Канзас“, когато снимаха златните му мини на Бонанза; и наблюдаваше как се раждат шестте колони на дописката. По това време те вечеряха царски в хижата на Флоси, върху покривката на Флоси. През тези дни имаше много посещения тук и там и гуляи, между другото напълно благоприятни, които караха мъжете да подхвърлят остри забележки, а жените да се озлобяват. Само госпожа Епингуел не се вслушваше. Брътвежът на клюкарските езици долиташе до нея, ала тя обичаше да вярва в доброто у хората и си запушваше ушите за злото – затова не му обръщаше внимание.

Не беше тъй с Фреда. Тя нямаше основание да обича мъжете, но поради някаква чудновата алхимия в природата си съчувствуваше от сърце на жените, които имаше още по-малко основание да обича. И тя съжали от сърце Флоси, която пътуваше сега по Голямата пъртина и навлизаше в суровия Север, за да дойде при мъж, който може би нямаше вече да я чака. Едно плахо, обичливо девойче – така си я представяше Фреда, – със слабовева уста и хубави меки устнички, хвърчаща, със слънчев отблясък коса и очи, грейнали от простодушие веселие и наивна жизнерадост. Но си представяше Флоси и с полумаска на носа против замръзване, цялата покрита със скреж, да крета уморено след кучетата. И това я накара една вечер, както танцуваше, да се усмихне на Флойд Вандерлип.

Малко са мъжете, които се отличават с такава устойчивост, че усмивката на Фреда да не ги развълнува, нито пък Флойд Вандерлип може да бъде причислен към тях. Благоволенieto, с което се бе отнесла към него жената модел, го бе накарало да преоцени себе си, а благосклонността, проявена сега от гръцката танцьорка, го караше да се чувствава двойно мъж. Очевидно той притежаваше незнани качества и скрити достойнства, които те долавяха. Той не знаеше какви точно бяха тези

качества и достойнства, но смътно схващаше, че ги имаше някъде, и много се възгордя. Мъж, който можеше да накара две такива жени да спрат погледа си върху него, положително беше изключителен. Някой ден, когато има време, ще седне да анализира в какво се състои силата му, но сега, тъкмо сега ще приеме каквото му поднасят боговете. Обаче след това го зачопли една мисълчица и той започна да се чуди какво пък толкова бе видял във Флоси и да съжالياва безкрайно, че бе я повикал да дойде. Разбира се, Фреда не можеше да влезе в сметката. Неговите находища бяха най-богатите на рекичката Бонанза и най-големи, а и той беше човек солиден и с положение. Виж, Лорен Лиснаи – тя беше тъкмо подходяща жена. Беше живяла широк живот, можеше с чест да води домакинството му и да придаде блясък на неговите долари.

Но Фреда се усмихна и продължи да се усмихва, докато той започна да прекарва много време с нея. Когато и тя мина по улицата, возена от неговите кучета, жената модел имаше за какво да се позамисли и следващия път, когато беше с него, го зашемети със своите князе и кардинали и с интимни анекдотчета за дворци и крале. Показа му и изискани послания, които започваха с „Моя мила Лорен“, завършваха с „обичащата Ви“ и бяха подписани с малкото име на истинска, жива и царувача кралица. И в душата си той не можеше да се начуди, че такава високопоставена жена благоволява да отдели дори и един миг за него. Но тя си играеше с Флойд Вандерлип много хитро, изтъкваше ласкателни разлики и го сравняваше с благородните призраци, родени главно от фантазията ѝ, а той се разделяше с нея, замаян от възхищение пред самия себе си и обзет от съжаление към висшето общество, до което тъй дълго не бе имал достъп. Фреда бе по-изкусна. Ако ласкаеше, никой не го разбираше. Ако се унижаваше, унижението оставаше незабелязано. Ако някой мъж долавяше, че е разположена към него, тя го подсказваше тъй фино, щото човек не можеше за нищо на света да разбере с какво и как го е заслужил. Така тя го хвана здраво в ръцете си и всеки ден се воцелеше с неговите кучета.

И тъкмо тук стана грешката. Мълвата се надигаше все по-гръмка и по-определена, свързана сега с името на танцьорката, и госпожа Епингуел я чу. Тя също си помисли за Флоси, как крачи безкрайни часове с обутите си в мокасини крака, и Флойд Вандерлип бе

поканен на чай на планинския склон и поканите зачестиха. Това съвсем му взе ума и той се опи от самовъзхищение. Никога още с един мъж не бяха си играли по такъв начин. Сърцето му се бе превърнало в нещо, към което се домогваха три жени, а четвъртата пътуваше, за да

предяви правата си над него. При това три такива жени! д

Но да се върнем към госпожа Епингуел и направената от нея грешка. Като начало тя заговори за тази работа на Ситка Чарли, който бе продал на гъркинята кучета. Но и двамата не споменаха никакви имена. Най-близко до това госпожа Епингуел беше, когато каза „Тази... въ... ужасна жена“, а Ситка Чарли, който не можеше да се отърве в мислите си та от жената модел, откликна: „Тая... въ... ужасна жена.“ И се съгласи с госпожа Епингуел, че е подло една жена да се препречи между мъжа и момичето, за което той се кани да се ожени.

– Съвсем младо момиче, Чарли – каза госпожа Епингуел, – сигурна съм, че е така. А тя идва в непозната страна и когато дойде, няма да има нито един приятел. Трябва да направим нещо.

Ситка Чарли обеща да помогне и си отиде с мисълта, каква подла жена трябва да е тая Лорен Лиснай, а и също колко благородни жени са госпожа Епингуел и Фреда, за да се заинтересуват от съдбата на непознатата Флоси.

Трябва да знаете, че в мислите си госпожа Епингуел бе чиста като безоблачен ден. На Ситка Чарли, който веднъж я преведе през Планините на мълчанието, се пада славата за увековечаването на ясния ѝ поглед, ясния ѝ звънлив глас и безпределната ѝ пряма откровеност. Устните ѝ умееха да се извият строго, когато заповядваше, и беше свикнала да говори без заобикалки. След като разбра, що за човек е Флойд Вандерлип, тя не посмя да отиде направо при него, но не се побоя да слезе долу в града при Фреда. И отиде посред бял ден долу, в дома на танцборката. Тя, както и съпругът ѝ, капитанът, стоеше над злите езици. Искаше да види тази жена и да поговори с нея и не виждаше никаква причина да не го направи. И тъй тя се оказа пред вратата на гъркинята при петдесет градуса студ и преговаря цели пет минути с камериерката. Има също удоволствието да бъде върната от тази врата и да се качи обратно по

нагорнището, разгневена от нанесената ѝ обида. „Коя е тази жена, та да откаже да ме приеме?“ – питаше се тя. Можеше да се помисли, че положението бе обратното и самата тя, проста танцборка, е била върната от вратата на съпругата на един капитан. Тя знаеше, че ако при такова положение Фреда беше дошла при нея (без значение по каква работа), тя щеше да я настани сърдечно пред камината и те щяха да поседят там като две жени и да си поговорят само като две жени. Тя беше претърпила общоприетите условности и се беше унизила, но приемаше тези неща по-различно от жените долу в града. И сега я беше срам, че така се е изложила, и не мислеше нищо добро за Фреда.

А Фреда не заслужаваше това. Госпожа Епингуел се беше принизила да дойде при нея, отхвърлената от обществото, а тя, запазила строго традициите на предишното си положение, не бе допуснала това да стане. Тя можеше да боготвори такава жена и не би искала по-голяма радост от тази да я покани в своята хижа и да поседи с нея – само да поседи с нея един час. Обаче уважението ѝ към госпожа Епингуел и уважението към самата себе си, която не бе уважавана от никого, не ѝ позволи да направи това, което желаше най-много.

Макар още да не се беше съвзела съвсем от скорошното посещение на госпожа Макфи, жената на пастора, нахълтала и нахвърлила се върху нея с буря от увещания, примесени с огън и жупел, Фреда не можеше да си представи каква е била подбудата за посещението на госпожа Епингуел. Не се сещаше да е извършила нещо лошо, а тази жена, която чакаше на вратата, не се интересуваше от спасяването на душата ѝ. Защо ли беше дошла? Въпреки голямото си любопитство, което изпитваше, без да ще, тя се ожесточи с гордостта на онези, които са лишени от гордост, и тръпнеше във вътрешната стая като девойка след първата милувка на своя любим. Ако

госпожа Епингуел страдеше, когато се качваше нагоре по склона, тя също страдеше, проснала се по лице на леглото, мълком, със сухи очи и пресъхнали устни.

Госпожа Епингуел познаваше издълбоко човешката природа. Стремеше се да я разбере всестранно. Беше открила, че не е трудно да се откъсне от цивилизованото виждане и да съди за нещата от гледището на дивака. Можеше да си обясни известни първични и други подобни черти у гладно куче или умиращ от глад човек и да обоснове линиите на поведението, които ще следва единият или другият при подобни обстоятелства. За нея една жена оставаше жена – и тази в царски пурпур, и тази в дрипите на бордея; Фреда беше жена. Госпожа Епингуел нямаше да се изненада, ако танцьорката я беше приела в хижата си и се беше държала с нея като с равна;

нито пък щеше да се изненада, ако я беше приела и се бе държала високомерно, с надменността на жена, лишена от гордост. Но да се отнесе към нея така, както се беше отнесла, бе неочаквано и обезсърчително. Следователно тя не беше разбрала гледището на Фреда. И това беше добре. Има гледища, които човек не може да придобие освен с много родилни мъки и самоизтезания, и за света би било добре неговите госпoжи Епингуел в известни отношения да не постигат всестранно разбиране. Човек не може да разбере какво значи да се омърси, без да допре с

ръка катран, който е много лепкав, ала все пак се намират предостатъчно желаещи да направят този опит. Но в случая нищо от тези неща няма значение освен обстоятелството, че то стана повод да огорчи госпожа Епингуел и събуди още по-голяма обич към нея в сърцето на младата гъркиня.

III

И така си вървяха нещата цял месец – госпожа Епингуел се мъчеше да запази Флойд Вандерлип от ухаждането на гръцката танцьорка, докато пристигне Флоси; Флоси всеки ден намаляваше броя на милите по отегчителната пъртина; Фреда се бореше срещу жената модел; жената модел напрягаше и сетния си нерв, за да докопа желаната плячка, а Флойд Вандерлип се мятеше насам-натам в тази обстановка като летяща совалка, много възгордян от себе си, повярвал, че е втори Дон Жуан.

Никой друг освен самия него не беше виновен, че Лорен Лиснай най-сетне го бе хванала на въдицата си. Начинът, по който един мъж покорява девойка, може да е твърде чуден, за да го разберем, обаче начинът, по който една жена покорява мъжа, надминава всички представи; поради това наистина неразумен би бил пророкът, който би дръзнал да докаже постъпките на Флойд Ваидерлип през следващите Двадесет и четири часа. Може би чарът на жената модел се криеше в това, че хващаше окото като хубаво животно; може би тя го обвиняваше със старосветските си приказки за дворци и князе; така или иначе тя го заслепяваше – него, чийто живот бе протекъл в сурова и некултурна среда, и той най-после прие предложението ѝ да отидат надолу по реката и да се венчаят на Четиридесетата миля. За да удостовери намерението си, той купи кучета от Сижа Чарли (когато жена като Лорен Лиснай тръгва на път по пъртината, само една шейна не стига) и след това отиде нагоре по Бонанза, да се разпореде за надзора в мините си, докато отсъства.

Той спомена малко неясно, че кучетата му трябвали, за да превозва дървен материал от дъскорезницата по улеите за промиване на рудата, и тъкмо тука Ситка Чарли показа колко е досетлив. Той се съгласи да достави кучетата на определената дата но щом Флойд Вандерлип се запъти нагоре по потока, се затича разтревожен при Лорен Лиснай. Знае ли тя къде е отишъл господин Вандерлип? Той поел задължението да достави на този господин в уречен срок голям впряг кучета, но тоя безсрамник, немският търговец Майерс, закупувал на едро животните и подбил пазара. Съвсем наложително било да види господин Вандерлип, защото заради тоя безсрамник щял да закъснее цяла седмица с изпълнението на договора. Не знае ли тя къде е отишъл? Нагоре по Бонанза? Добре! Щял веднага да тръгне подир него да му обади за непредвиденото закъснение. Правилно ли е разбрал от господин Вандерлип, че кучетата му

трябвали за петък вечер? Че трябва да ги има дотогава? Много жалко, но виновен е безсрамникът, дето е покачил цените. Те скочили на петдесет долара за куче и ако той купува на повишените цени, ще бъде на загуба. Той се чуди дали господин Вандерлип ще се съгласи да плати високите цени. Тя е сигурна, че ще се съгласи? Понеже е приятелка на господин Вандерлип, готова е да плати разликата и самата тя? И той не бива да казва нищо за това? Тя е толкова любезна да се грижи така за неговите интереси.

В петък вечер ли, казва тя? Добре! Кучетата ще бъдат доставени.

Подир един час Фреда знаеше, че двойката се готви да избяга в петък вечер, а също и това, че Флойд Вандерлип е отишъл нагоре по Бонанза и че ръцете ѝ са вързани. В петък сутринта пристигна Деверб, правителственият куриер, и донесе официалната поща за губернатора. Освен официалната поща донесе и новини за Флоси. Бил задминал нейния стан на Шестдесетата миля; хората и кучетата били в добро състояние и тя положително щяла да пристигне на другия ден. Госпожа Епингуел изпита голямо облекчение, когато го чу; Флойд Вандерлип беше на сигурно място горе на Бонанза и преди гъркинята да може да сложи ръка на него, годеницата му ще е дошла. Този ден следобед големият ѝ санбернар, който доблестно пазеше входната врата, бе повален от глутница търсещи храна изгладнели от път кучета мейлмюти. Той остана затрупан под косматата камара около тридесет секунди, докато не го спасиха двама яки мъжаги, въоръжени с брадви. Ако беше останал повален за две минути, имаше голяма вероятност да бъде разделен горе-долу по равно и отнесен в търбусите на нападателите; в случая той беше само грижливо и успешно изпохапан. Ситка Чарли дойде да оправя нанесените щети, в частност дясната предна лапа, която по невнимание бе останала за част от секундата по-дълго в устата на някое от кучетата. Когато си слагаше ръкавиците, преди да си тръгне, стана дума за Флоси и съвсем естествено разговорът се извъртя към тая ... ъ... ужасна жена. Ситка Чарли забеляза между другото, че тя се канела да отскочи тая вечер надолу по реката с Флойд Вандерлип и че по това време на годината не били изключени разни нещастни случаи.

Така мнението на госпожа Епингуел за Фреда падна още по-ниско. Тя написа бележка, адресира, я до въпросния мъж и я повери на човек, който да го дочака при устието на Бонанза. Друг човек с бележка от Фреда също го чакаше на този стратегически пункт. Случи се така, че Флорд Вандерлип, който в съгъстващия се вече здрач слизаше весело надолу с шейната си, получи бележките едновременно. Тази от Фреда той

скъса. Не, нямаше, да отиде при нея. Тази вечер предстояха, по-важни събития.. Освен това Фреда нямаше шансове да спечели играта. Но госпожа Епингуел! Той щеше да изпълни последното й желание... или, по-правилно, последното й желание, което щеше да има възможност да изпълни – и щеше да се срещне с нея на бала на губернатора и да чуе какво има да му каже. Според тона на писъмцето очевидно беше нещо важно – може би... Той се усмихна разнежено, ала не можа да дродължи мисълта си. Дявол да го вземе,- какъв щастливец е поне с жените! Той пръсна на вятъра накъсаното й писмо и подкара кучетата в буен галоп към хижата си. Това щеше да бъде бал с маски и Флойд Вандерлип трябваше да изрови костюма, с който бе ходил преди няколко месеца в операта. Трябваше и да се обръсне, и да се нахрани. Така стана, че той единствен от всички заинтересовани нямаше прецстава колко близко е вече Флоси.

– Докарай ги точно в полунощ при дупката за вадене на вода, дете е край болницата. Да не ме излъжеш! – каза той на Ситка Чарли, когато индианецът се отби да съобщи, че не достига още само едно куче, за да попълни впряга, и че и него ще получи след часчас и половина. – Ето ти торбичката. Претегли си сам златото и не ми се пречкай повече. Трябва да се приготвя за бала.

Ситка Чарли отмери колкото му се полагаше и си отиде с писмо за Лорен Лиснаи, като се досещаше правилно, че съдържанието му-се отнася за среща при дупката за вадене на вода край болницата точно в полунощ.

IV

Два пъти изпраща Фреда хора в казармата, където танците бяха в разгара си, но и двата пъти изпратените се върнаха без отговор. Тогава тя направи каквото можеше да направи само Фреда: облече скъпите си кожи, сложи си доминото и отиде сама горе на губернаторския бал. Имаше обаче един обичай (в никакъв случай не оригинален), отдавна възприет от официалната клика. Беше много умен обичай, понеже осигуряваше закрила за жените и дъщерите на чиновниците, както и присъствието само на по-отбрано общество на такива увеселения. Всеки път, когато

имаше бал с маски, се избираше комисия, единственото задължение на която бе да стои на вратата и да наднича под всяка маска. Повечето мъже съвсем не искаха да попаднат в тази комисия, но пък най-много се търсеха услугите тъкмо на онези, които най-малко желяеха тази чест. Свещеникът не познаваше добре лицата и общественото положение на хората от града, за да знае кого да пусне и кого да върне. Същото важеше и за неколцина други почтени господа, които на драго сърце биха поели това задължение. Госпожа Макфи бе готова да рискува шанса за спасяване на душата си, само и само да поеме тази горещо желана длъжност, и наистина го рискува, когато една вечер доста известна тройца се промъкна въпреки бдителния ѝ поглед и забърка хубава каша, преди да установят самоличността им. След това избираха вече само годните за това място, макар те да го приемаха с голямо нежелание.

Вечерта, за която става дума, на вратата стоеше Принс. Бяха упражнили върху него натиск и той още не можеше да се отърси от изненадата, че се е съгласил да поеме длъжност, покрай която имаше изгледи само да загуби половината от приятелите си, за да угоди на другата половина. Трима-четирима от тези, които беше отказал да пусне, бяха негови познати от находищата и пъртината – добри другари, но не съвсем подходящи за такова отбрано общество. Той тъкмо размишляваше, че трябва час по-скоро да се откаже от възложената му задача, когато под фенера бързо мина една жена. Фреда! Можеше да се закълне, че това бяха нейните скъпи кожи, нима не му беше и толкова добре познат този наклон на главата! Никога не би могъл да допусне, че тя може да дойде! Беше я смятал за по-умна ѝ че няма да се изложи на унижението да я върнат или, ако влезе, на презрителното държане на жените. Той

поклати глава, без да проверява, познаваше я твърде добре, за да сгрещи. Но тя се доближи повече, повдигна черното си копринено домино и бързо го спусна. За една мигновена, безкрайна секунда той видя нейното лице. Нетоку-така, в цялата околност хората говореха, че Фреда си играела с мъжете, както някое дете със сапунени мехури. Не се Промълви нито дума. Принс се дръпна да ѝ даде път, а след една-две минути, възбуден, с несвързани думи той вече се отказваше от задължението, което не бе спазил.

Една жена с гъвкава снага, стройна, със сила, скрита във всяко ритмично движение, ту се спираше пред една група, ту се вглеждаше в друга и неспокойно обикаляше веселящите се. Мъжете познаваха скъпите кожи и се удивляваха – тези, които би следвало да бъдат в комисията за допускане на гостите; но те предпочитаха да си мълчат. Обаче с жените не беше така. Техните очи забелязваха по-добре извивките на тялото, отликите в стойката и долавяха, че тази фигура не им е позната, непознати са и скъпите кожи. На излизане от столовата, където всичко бе готово за вечеря, госпожа Макфи забеляза изведнъж как търсещите очи блеснаха през прорезите на копринената маска и трепна. Помъчи се да си спомни къде е виждала такъв поглед и пред нея изникна живият образ на една горда и непокорна грешница, с която беше се спречкала веднъж при безуспешен опит да спаси душата ѝ.

И така тази добродетелна особа тръгна по стъпките ѝ, обзета от ожесточен и благочестив гняв, и в края на краищата се намери пред госпожа Епингуел и Флойд Вандерлип. Госпожа Епингуел току-що беше намерила удобен случай да поговори с този господин. Беше решила сега, когато Флоси бе тъй близо, да действа без заобикалки и един малък нравоучителен разговор тъкмо вече гъделичкаше крайчеца на езика ѝ, когато те двамата станаха трима. Тя забеляза, и то с удоволствие, лекия чуждестранен акцент в обръщението „Извинете!“ с което облечената със скъпи кожи жена внезапно ѝ отне Флойд Вандерлип, и учтиво кимна в знак на съгласие те да се дръпнат малко настрана.

Точно тогава добродетелната ръка на госпожа Макфи се вдигна и със замах свали черното домино на жената. Чудно лице и бляскави очи се откриха за смълчаното любопитство на онези, които гледаха в тази посока, а това бяха всички. Флойд Вандерлип бе много смутен. Положението изискваше незабавно да направи нещо като човек, който цени своето достойнство, но той съвсем се обърка. Флойд Вандерлип гледаше безпомощно наоколо си. Госпожа Епингуел бе озадачена. Тя не

можеше да разбере. Някой трябваше да даде някакво обяснение и госпожа Макфи не захъсна да го направи.

– Госпожо Епингуел – пискливо прозвуча келтският ѝ глас, – за мене е голямо удоволствие да ви запозная с Фреда Молуф, госпожица Фреда Молуф, доколкото ми е известно.

Фреда неволно се обърна. С открито лице тя се чувствуваше като насън, гола, с обърнати към нея покрити лица и святакши очи на сключилия се наоколо кръг от маскирани хора. Струваше ѝ се, че е заобиколена от глутница гладни вълци, готови да я повалят долу. Може някой да я съжалява – помисли си тя и тази мисъл я ожесточи. Много повече би предпочела да я презират. Тя беше смела, тази жена, и макар да беше достигнала жертвата си вътре в самата глутница, пред госпожа Епингуел и въпреки госпожа Епингуел, тя не можеше да се откаже от плячката си.

Но тогава госпожа Епингуел направи странно нещо. Значи това най-после бе Фреда – помисли си тя, – танцьорката, опустошителката на мъжките сърца, жената, от чиято врата я бяха върнали! И тя също усети голотата на това властно създание, като да беше оголена самата тя. Може това да е било саксонското нежелание да нападне поставен натясно противник, може би всъщност защото то е щяло да я направи по-силна в борбата за мъжа, а може да е било и по малко от двете, но ето че тя направи това странно нещо. Когато прозвуча тънкият, треперещ от злост глас на госпожа Макфи и Фреда неволно сег обърна, госпожа Епингуел също се обърна, свали маската си и наклони глава, както се прави при запознаване.

Това бе също една мигновена и нескончаема секунда, през време на която двете жени се изгледаха една друга. Едната с пламтящи, заслепяващи очи, сякаш притисната до стената; враждебна, предварително отхвърлила презрението и присмеха, и оскърблението, които си беше навлякла сама – горящ и бълващ лава вулкан от плът и дух. А другата – с ясен поглед, спокойно изражение, ведра, силна със своята чистота, с врата в себе си, съвсем непринудена, безстрастна, несмутима – образ, изваян от къс студен мрамор. Каквато ѝ пропад да ги делеше, тя не показваше, че я вижда. Нямахше нужда от мост,

нито от принизяване. Държането ѝ бе на равен към равен. Тя спокойно подчертаваше, че и двете са само жени. И това вбеси Фреда. Нямахше да е така, ако стоеше по-ниско по дух, но душата ѝ не познаваше непостижими предели и тя можеше да проследи другата жена до дълбините на най-дълбоките ѝ глъбини и да прочете безпогрешно мислите ѝ.

„Защо не отдръпнеш полата си, за да не се омърсиш?“ – поиска и се да закрепчи в тази блеснала, заслепяваща секунда. – „Заплой ме, оскърби ме, то ще бъде по-голяма милост за мене!“ Фреда трепереше. Ноздрите ѝ се бяха раздули и потрепваха. Но тя се овладя, кимна на свой ред и се обърна към мъжа.

– Елате с мен, Флойд – каза тя протичко. – Вие ми трябват сега.

– Какво по... – избухна той и тутакси се прекъсна достатъчно благороден да не довърши възклицанието. Къде, по дяволите, му беше умът? Имало ли е някога човек в по-глупаво положение? Нещо изгъргори дълбоко в гърлото му, сетне той се поизкашля, вдигна по-решително снажните си рамене и загледа умолително двете жени.

– Моля да ме извините за един миг, но мога ли първо да поговоря с господин Вандерлип? – Гласът на госпожа Епингуел напомняше флейта и беше тих, но във всяка негова извивка звучеше воля.

Флойд я погледна с благодарност. Той поне бе готов да се позабави с нея.

– Много съжалявам – отговори Фреда, – но няма време. Той трябва да дойде веднага.

Общоприетите фрази се отронваха леко от устните ѝ, обаче тя не можа да се сдържи и да не се усмихне вътрешно: те бяха тъй неубедителни и слаби.. Би ѝ се искало по-скоро да закрепчи.

– Но, госпожице Молуф, коя сте вие, че да можете да се налагате на господин Вандерлип и да му нареждате какво да прави?

При тези думи лицето на Флойд Вандерлип светна от облекчение и той се усмихна одобрително. Можеше да разчита на госпожа Епингуел да го измъкне от тази бъркотия. Този път Фреда се оказа срещу достойна съперница.

– Аз... аз... – Фреда се двоумеше, докато женският ѝ ум проработи: – А коя сте вие, да ми задавате тоя въпрос?

– Аз ли? Аз съм госпожа Епингуел и...

– Разбира се – рязко я прекъсна противницата ѝ. – Вие сте жена на капитан и той е ваш съпруг. Аз съм само танцьорка. Какво общо имате с тоя мъж?

– Какво нечувано нахалство! – Госпожа Макфи ^ настръхна и се приготви за действие, но госпожа

Епингуел ѝ запуши устата с поглед и се впусна в ново нападение, д

– Понеже госпожица Молуф като че ли предявява върху вас някакви права, господин Вандерлип, и и толкова бърза, че не може да отдели няколко секунди от вашето време, принудена съм да се обърна към

самия вас. Мога ли да поговоря с вас насаме, и то веднага?

Челюстите на госпожа Макфи се затвориха с щракане. Това уреждаше позорното положение.

– Ами, въ... тоест, защо не – запелтечи Флойд Вандерлип. – Разбира се, разбира се – стана той по-многословен пред перспективата да се избави.

Мъжете са само стадни гръбначни твари, опитомени и еволюирали, и много голяма е вероятността младата гъркиня навремето си да е имала работа с по-диви мъжки животни в човешки образ, защото тя се обърна към Флойд Вандерлип с адски пламъци, заиграли в бляскащите ѝ очи, както някоя жена в обсипана с пайети рокля сеобръща към лъв, обладан изведнъж от пагубната представа, че е свободен в действията си. И животното в него се заподмилква пред камшика.

– Искам да кажа... въ... по-после. Утре, госпожо Епингуел, да, утре. Точно това исках да кажа. – Той се утешаваше с мисълта, че ако остане, положението ще се усложни още повече. Освен това имаше и уречена среща, на която трябваше да отиде след малко долу на брега при болницата. Божичко! Какво е знаел досега за Фреда! Не е ли тя чудесна!

– Ще ви бъда благодарна, ако ми върнете доминото, госпожо Макфи.

Тази дама, онемяла както никога, ѝ подаде въпросната вещ.

– Лека нощ, госпожице Молуф! – Госпожа Епингуел, дори сразена, се държеше царствено.

Фреда ѝ отговори, макар и да ѝ струваше голямо усилие да се пребори с подтика да прегърне колената на Тази жена и да ѝ поиска прошка... не. не

прошка, и тя не знаеше какво, но въпреки всичко силно го желаше.

Флойд Вандерлип ѝ предложи ръката си, но тя беше уловила плячката сред самата глутница и това, което бе карало царете да влачат победените си противници вързани зад колесницата, я накара да се запъти към вратата сама, а Флойд Вандерлип я последва по петите, като се мъчеше да възстанови душевното си равновесие.

V

Беше лют студ. Криволичещата пъртина ги доведе след четвърт миля до хижата на танцьорката и за това време влажният дъх вече бе покрил лицето ѝ със скреж, а от неговия буйните му мустаци така бяха замръзнали, че говоренето му причиняваше болка. В зеленикавата светлина на северното сияние можеше да се види живакът, замръзнал в топчето на термометъра, закачен пред вратата. Хиляда кучета в жалостив хор оплакваха древните си теглила и се молеха за милост на безучастните звезди. Не се усещаше никакъв полъх. Кучетата нямаха къде да се подслонят от студа, нямаше уютни кътчета на завет, където тайничко да се вмъкнат. Мразът се ширеше навред;

и те лежах на открито и току изпъваха сковалите се от изминатия път мускули и надаваха проточения вълчи вой.

Те не заговориха веднага, Фреда и Флойд Вандерлип. Докато камериерката помагаше на Фреда да свали кожата си, Флойд стъкна огъня и зачака камериерката да се оттегли във вътрешната стая, като остана с наведена над печката глава, зает с разтопяването на леда над горната си устна. След това си сви цигара и отпуснато загледа домакинята през ароматните кълба дим. Фреда погледна крадешком към стенния часовник. До полунощ оставаше половин час. Как да го задържи? Дали ѝ се сърди за това, което бе направила? Какво ли му е настроението? Как да го предразположи? Не че се съмняваше в себе си. Не, не! Можеше да го задържи, ако станеше, нужда, срещу дулото на пистолет, докато Ситка Чарли свърши работата си, и Деверо също.

Имаше много начини и докато си мислешетова,

презрението ѝ към този мъж се засили. Тя подпря глава на ръката си и пред нея се мярна мимолетно видение на собственото ѝ моминство с печалния пубертет, завършил така трагично, и за миг ѝ се дощя да го накара да се поучи от тази история. Боже! Само една гадина, по-долна от скот в човешки облик, би могла да остане незавладяна от такъв разказ, разказан както можеше да го разкаже тя, не... Ами! Той не го заслужаваше, нито заслужаваше болката, която щеше да изпита тя. Свещта беше поставена много добре и докато Фреда мислеше за тези неща, святи и срамни за нея, Флойд Вандерлип се наслаждаваше на прозрачно-розовото ѝ ушенце. Фреда забеляза погледа му, взе си бележка и извърна глава така, че той да вижда лицето ѝ в пълен профил. А този профил

не беше между най-малките й достойнства. Тя не можеше да промени извивките на тялото и чертите на лицето, с които бе създадена, а те бяха много добри; но много отдавна беше проучила тези извивки и черти и макар, че съвсем не беше необходимо, не се отказваше да ги използва колкото може повече. Свещта запримига. Фреда не умееше да прави нищо без грация, но това не й попречи да подсили малко вродената си прелест, когато посегна и сърчно оправи червения фитил сред жълтия пламък. Сетне опря глава на ръката, този път загледана умислено в мъжа пред себе си, а всеки мъж изпитва удоволствие, когато го гледа така някоя хубава жена.

Тя не бързаше да започне. Щом на него му харесваше да се бави, тя също нямаше нищо против. Той се чувствуваше добре, услаждаше дробовете си с никотин и й се любуваше. Тук беше закътано и топло, а долу, при дупката за вода, започваше пъртината, по която скоро щеше да потегли за дълги мразовити часове. Чувствуваше, че би трябвало да се разсърди на Фреда за направената сцена, но някак не беше ни най-малко ядосан. По всяка вероятност нямаше да има никаква сцена, ако не беше това женище Макфи. Ако той беше губернатор, щеше да обложи с данък от сто унции злато нея, и другите като нея, и всички лицемерни проповедници и праведни попове. Пък и Фреда положително се беше държала съвсем като дама и освен другото, беше държала на своето пред госпожа Епингуел. Никога не беше вярвал това момиче да е толкова смело. Той я разглеждаше, без да бърза, и току се връщаше към очите, но не можеше да долови, че зад задълбочената им сериозност се криеше още по-дълбока подигравка. И, божичко, как е докарана! Интересно, защо го гледа така? Дали не иска да се омъжи за него? Много вероятно, но не е само тя. Външността и говори в нейна полза, нали? И е млада, помлада от Лорен Лиснаи. Надали е на повече от двацет и три или четири, най-много да е на двацет и пет. И никога няма да стане дебела. Всеки ще го каже от пръв поглед. Не би могъл да каже същото за Лорен. Тя положително е натрупала тлъстинка от дните, когато е позирала като модел. Е, веднъж като тръгне с нея по пъртината, ще й я смъкне! Ще й сложи снегоходките, да утъпква снега пред кучетата. Не си спомня случай това да не е помогнало. Но мислите му се зареяха напред, към двореца под средиземноморското небе... и какво ли щеше да стане с Лорен тогава? Без мраз, без пъртина, без глад, които от време на време да нарушат еднообразието и стареенето, и затлъстяването с всеки божи ден? А това момиче, Фреда... – той изля във въздишка съжалението си, че е сгрешил и не се е родил под знамето на Турция с нейното

многоженство, и се върна в Аляска.

– Е? – Двете стрелки на часовника, изправени нагоре, сочеха полунощ и беше крайно време да тръгне надолу, към дупката за вода.

– Ох! – стресна се Фреда и направи това тъй мило, че го очарова, както подобните на него винаги са се очаровали от представителките на женския пол. Когато някой мъж бъде накаран да повярва, че загледалата го замислено жена се е унесла в мечти по него, той трябва да бъде извънредно хладнокръвна личност, за да може да опъне платната, да отвори очите си на четири и да отплава в свободни води.

– Само се чудя за какво искахте да ме видите – обясни той и придърпа стола към нейния до масата.

– Флойд – тя го загледа право в очите, – всичко това ми е омръзнало. Искам да замина. Не мога да дочакам тук, докато реката се освободи от леда. АКО река да остана, ще умра. Сигурна съм. Искам да скъсам с всичко и да се махна, искам да се махна веднага. С няма молба Фреда сложи ръка върху неговата, но той обърна своята и я хвана. „Ето още една ми се

увисва на врата – помисли си той, – Ако питат мен, м на Лорен няма да ѝ стане нищо, ако краката ѝ помръзнат още малко край дупката за вода.“ к

– Е? – обади се този път Фреда, но тихо и плахо.

– Не зная какво да кажа – побърза да отговори Флойд и добави на себе си, че нещата се развиват по-бързо, отколкото бе очаквал. – Не бих могъл да пожелаая нищо по-хубаво, Фреда. Вие го знаете достатъчно добре. – Той стисна ръката ѝ, длан срещу длан. Фреда кимна. Имаше ли нещо чудно, че презираше цялата тази пасмина? к

– Но виждате ли, аз... аз съм сгоден. Разбира се, вие го знаете. И момичето идва тук, за да се омъжи за мен. Не знам къде ми е бил умът, когато ѝ направих предложение, но то беше много отдавна и аз бях д, съвсем млад и зелен.

– Искам да се махна оттук, където и да било – продължи тя, без да обърне внимание на препятствието, с което той се загради и за което се извини. – Изреждах си наум познатите мъже и стигнах до заключението, че... че...

– Че аз съм най-подходящият от всички? Тя се усмихна, за да му благодари, че ѝ е спестил неудобството да прави признание. Той притегли със свободната ръка главата ѝ на рамото си и уханието на косата ѝ стигна някак до ноздрите му. Тогава откри, че един и същи пулс тупти, тупти, тупти в допрените им длани. Това явление е напълно познато от

физиологична гледна точка, но за човек, който го открива за първи път, то е безкрайно удивително нещо. В живота си Флойд Вандерлип беше галил повече дръжки на лопати, отколкото женски ръце, и това усещане бе свършено ново и възхитително. А когато Фреда пообърна глава на рамото му и косата и докосна неговата буза, а очите му се срещнаха с нейните, широко отворени и съвсем близки, лъчисти, да, и нежни – кой можеше да бъде виновен, че той напълно загуби и ума; и дума? Беше изневерил на Флоси, защо да не изневери и на Лорен? Но дори жените и да не го оставяха на мира, това не му даваше основание да взема прибързани решения. Ами че той имаше купища пари и Фреда беше тъкмо такова момиче, което щеше да краси богатството му. Тя щеше да е съпруга, за която да му завиждат другите. Но да не бърза. Трябва да бъде предпазлив.

– Да имате случайно слабост към дворци, а? – попита той.

Фреда поклати глава.

– Знаете ли, аз мечтаех за тях, когато размишлявах наскоро, и стигнах горе-долу до заключението, че като живее в дворци, човек ще затлъстее, ще се

размекне и измързеливи.

– Да, то е хубаво за кратко време, но, струва ми се, скоро омръзва – побърза да го увери тя. – Висшето общество е хубаво, но животът трябва да бъде многостранен. Да се бориш с трудности и да поскиташ за известно време, а после да се установиш някъде. Да отидеш с яхта до Южните морета, после да поостанеш в Париж; една зима в Южна Америка и едно лято в Норвегия; няколко месеца в Англия...

– В добро общество?

– Естествено, най-добро; а после, хайде! При кучетата и шейните към Хъдсъновия залив. Разнообразие, нали разбирате? Силен, здрав мъж като вас, преливащ от жизненост и енергия, надали би могъл да издържи повече от една година в дворец. То е чудесно за женствени мъже, но вие не сте били създаден за такъв живот. Вие сте мъжествен, прекомерно мъжествен.

– Така ли мислите?

– За това няма нужда от мислене. Аз го зная. Не сте ли забелязали колко лесно карате жените да се влюбват във вас?

Съмнителната му наивност бе безподобна.

– То е много просто. А защо? Защото сте мъжествен. Вие засягате най-дълбоките струни в сърцето на жената. Вие сте нещо, на което ти се иска да се облегнеш: мускулист, силен и смел. Накъсо казано, защото

сте мъж.

Тя хвърли поглед към часовника. Бе минал половин час след уреченото време. Беше предвидила за Ситка Чарли половин час, докато се справи, а кога ще пристигне Деверо, сега нямаше значение. Тя беше свършила работата си. Фреда вдигна глава, размя се от сърце, освободи ръката си, изправи се и повика камериерката.

– Алис, помогни на господин Вандерлип, да облече парката си. Ръкавиците му са на прозореца до печката.

Фloyd нищо не разбираше,

– Мога ли да ви поблагодаря за вашата любезност, Floyd. Вашето време беше извънредно скъпо за мен и това беше много мило от ваша страна. Когато излезете от хижата, завоят наляво води най-пряко до дупката за вода. Лека нощ. Аз си лягам.

Фloyd Вандерлип прибягна до силни думи, за да изрази недоумението и разочарованието си. Алис не обичаше да слуша мъже, които псуват, и затова захвърли парката му на пода и тупна ръкавиците отгоре. Тогава той се спусна към Фреда, но тя осуети бягството си във вътрешната стая, като се препъна върху парката. Той я вдигна на крака, при което д грубо я стисна за китката. Но тя само се изсмя. Не я беше страх от мъже. Не бяха ли й сторили те най-голямото зло и не беше ли устояла въпреки това?

– Не ставайте груб – рече тя най-после. – Като си помислих – и тя погледна неговата задържаща, я ръка, – реших още да не си лягам. Хайде, седнете? и се отпуснете, вместо да ставате смешен. Да имате някакви въпроси?

– Да, уважаема госпожице, и да поискам от вас сметка. – Той все още държеше ръката ѝ. – Какво знаете относно дупката за вода? Какво искате да кажете с това, няма значение. Ще задавам въпросите си един по един.

– О, почти нищо. Ситка Чарли имал там среща с някого, може да знаете с кого, и понеже държеше да не присъства мъж с чар, всеизвестен като вашия, помоли ме да бъда така любезна да му помогна. Това е всичко. Те вече са тръгнали преди повече от половин час.

– Закъде? Надолу по реката и без мен? При това той е индианец! . .

– Вкусовете са толкова различни, нали знаете, особено у жените.

– Но къде съм аз в тая сделка? Загубих кучета за четири хиляди долара и една съблазнителна фуста и не получих нищо насреща. Освен вас – поправи се той, – а на тая цена ми излязохте много евтино..

Фреда сви рамене.

– Нищо не пречи да се пригответе. Аз отивам да взема назаем два впряга кучета и ще тръгнем след единдва часа.

– Много съжалявам, но аз отивам да си легна.

– Ако си знаете интереса, ще си стегнете багажа.

Дали ще си легнете или не, когато докарам кучетата пред вратата, човек да не съм, ако не ви сложа на шейната.. Може да сте си правили шеги с мен, но аз ще Отмина вашия блъф и ще приема, че сте говорили сериозно. Чувате ли ме?

Той стисна китката ѝ така, че я заболя, но устните ѝ се извиха в усмивка и тя като че ли се послуша в някакъв шум отвън. Чу се звънтене на шейна и мъжки глас подвижна „Хо!“, кучешки впряг изви на завоя и спря пред хижата,

– Ще ме оставите ли да си легна сега? С тези думи Фреда отвори вратата. В топлата стая нахлу мраз и на прага, с износени по пъртината кожени Дрехи, обвита до колене с кълба пара, на фона на припламнало северно сияние нерешително се появи жена. Тя махна предпазната маска от носа и остана тъй, заслепена от бялата светлина на свещта. Флойд Вандерлип залитна напред.

– Флойд! – възкликна новодошлата с облекчение и радост и уморено се спусна към него.

Какво Друго можеше да направи той, освен да разцелува това увито в кожи създание? А то беше хубаво, това създание, гушнало се в прегръдката му, капнало и щастливо.

– Беше много мило от твоя страна – заговори създанието – да изпратиш господин Деверо с отпочинали кучета да ме пресрещне; иначе нямаше да стигна до утре.

Флойд Ваидерлип хвърли озадачен поглед към Фреда, но изведнъж истината проблесна в ума муи той рече:

– Не беше ли много любезно и от страна на Деверо да дойде?

– Не си могъл вече да чакаш повече, нали, скъпи? – Флоси се притисна по-силно.

– Е, да, един вид бях започнал да губя търпение – призна той, без да се запъне, и същевременно я повдигна, докато краката ѝ се отделиха от пода, и я изнесе от хижата.

Същата нощ нещо необяснимо се случи на преподобния Джеймс Браун, мисионер, който живееше сред туземците няколко мили по-надолу, по Юкон и се грижеше пъртините, по които те ходят, да водят към рая на белите. Той бе събуден от непознат индианец, който повери на грижите му не само душата, но и тялото на някаква жена и след това

побърза да замине. Тази жена беше пълна и хубава, и ядна, и от гняв устата ѝ редяха мръсни думи. Това шокира достойния човечец, но той беше млад и нейното присъствие щеше да бъде пагубно (в очите на проследушното му паство), ако тя не беше тръгнала пеша за Доусън, щом започна да се развиделява.

Доусън бе шокиран много дни след това, когато лятото бе вече настъпило и населението чествуваше известна коронована дама в Уиндзор: наредило се на брега на Юкон, то наблюдаваше как Ситка Чарли се появи с бързо забиващо се във водата гребло и пресече с първото кану линията на финиша. В този ден на състезанията госпожа Епингуел, която бе добила нови и променила стари възгледи върху много неща, видя Фреда за първи път след вечерта на бала. „Пред очите на всички, забележете добре – както се изрази госпожа Макфи, – без да взима под внимание и без да зачита нравствеността на обществото“, тя отиде при танцьорката и ѝ протегна ръка. Първо, това бе запомнено от тези, които го видяха, Фреда, прочутата Фреда се отдръпна, после двете размениха няколко думи и Фреда не издържа и се разплака върху рамото на жената на капитана. На Доусън не беше дадено да знае защо госпожа Епингуел е трябвало да иска прошка от гръцката танцьорка, но тя го направи публично и това беше неприлично.

Добре би било да не забравяме госпожа Макфи. Тя си взе кабина в първия отплавал от Доусън параход. Госпожа Макфи отнесе със себе си теория, която бе разработила през мълчаливите бдения в дългите тъмни нощи: тя се бе убедила, че Северът не се поддава на духовно обновление, понеже там е толкова студено. Страх от огъня на ада не може да бъде събуден в хладилник. Може това да изглежда тесногръдо, но такава бе теорията на госпожа Макфи.

[Авторът има предвид кралица Виктория. Доусън се намира в Канада, която по онова време е била английска колония. Б. пр.]

КРАЙ

Jack London
The Scorn of Women, 1900

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 7 юни 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2205>]